

vatelovo v VI. třídě hodnostní vůbec dosud určeno, seznamy hodnostní nebyly mu dosud vůbec dány k nahlédnutí a první určení služebního pořadí jeho stalo se tím způsobem, že mu bylo při intimaci rozhodnutí presidenta republiky československé, kterým mu byl propůjčen titul a charakter ministerského rady, naříkaným rozhodnutím oznámeno, že se jeho služební pořadí stanoví za ministerským radou Karlem C.

§ 39 služ. pragm. předpisuje přesně, jak se má díti určení služebního pořadí pragmatikálních úředníků. Stanoví zejména, že úřady k tomu povolanými mají býti vedeny seznamy o úřednících téhož odvětví služebního a téže třídy hodnostní, seřazených dle zákonného pořadí hodnostního, že mají tyto seznamy každoročně k 31. prosinci býti uzavřeny a zaslány služební cestou k nahlédnutí všem úředníkům, o něž jde.

Předpisy tyto mají zřejmě za účel, aby úředníku dán byl sdělením hodnostního pořadí v š e c h úředníků té skupiny, k níž on náleží, spolehlivý podklad pro posouzení, zda určení jeho služebního pořadí stalo se zcela legálně, zejména s plným zřetelem na direktivy dané v §§ 37 a 38 služ. pragm. a aby mu tak byla poskytnuta event. možnost úspěšného hájení porušených práv jeho.

Postup zvolený žalovaným úřadem, který stěžovateli určil služební pořadí jedině pojmenováním úředníka, jenž má pořadí bezprostředně před ním, byl by přípustný jen tehdy, když by stěžovatel byl již znal pořadí, jaké tomuto úředníku bylo vykázáno v příslušné skupině úřednické, neboť právo stěžovatelovo na určité pořadí mohlo by býti porušeno nejen tím, že mu vykázáno bylo v seznamu hodnostním místo za ministerským radou Karlem C., nýbrž i tehdy, kdyby právě tento úředník byl nesprávně zařazen v seznamu konceptních úředníků ministerstva obchodu V. třídy hodnostní vůbec (§ 39 služ. pragm.).

Jest proto způsob, kterého žalovaný úřad použil při určení služebního pořadí stěžovatelova a který znemožňuje stěžovateli řádné hájení jeho práv a nejvyššímu správnímu soudu řádné přezkoumání správnosti naříkaného rozhodnutí, naprosto vadný a bylo z té příčiny naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 6 zákona o správním soudě.

Č. 641.

Z a b í r á n í b y t ů: * Majetník bytu nemá ve smyslu § 8 č. 5 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. byt jiný, je-li tento byt v celku dán do podnájmu.

(Nález ze dne 28. prosince 1920 č. 12.836.)

V ě c: Gisela Glückseligová na Král. Vinohradech proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabránění bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Bytový úřad na Král. Vinohradech rozhodnutím ze dne 3. května 1920 čís. B 1066/č. zabral stěžovatelce byt na Král. Vinohradech

z důvodu, že ho nepoužívá a má druhý byt v Mezibranské ulici čis. 9 v Praze.

Zábor byl potvrzen rozhodnutím společného bytového úřadu v Praze ze dne 26. června 1920 čis. D 495/20-3. Druhá stolice opírá zábor o ustanovení § 8, č. 5 bytového zákona.

O stížnosti, čelící proti rozhodnutí II. stolice, uvážil nejvyšší správní soud toto:

V § 4 bytového zákona uloženo jest za povinnost těm, kdo mají dva nebo několik bytů v obci nebo bytovém obvodu, aby učinili oznámení o všech svých bytech. Tutéž povinnost mají členové společné domácnosti, kteří mimo byt společný s ostatními členy domácnosti mají v obci nebo v bytovém obvodu ještě zvláštní byt. V oznámení jest uvéstí byt, kterého strana vyžaduje pro sebe, jinak rozhodne obec (společný bytový úřad), který byt bude straně ponechán. Navazuje na tuto normu, předpisuje § 8, č. 5 bytového zákona, že přípustným je zábor bytů, kterých jejich majetníci nepotřebují, majíce v obci nebo bytovém obvodu byt jiný, pro který se po vyzvání sami rozhodli. Z té okolnosti, že podle těchto předpisů má strana právo volby některého z několika bytů, a že tehdy, neužije-li svého práva, rozhodne obec, který byt bude straně »ponechán«, jest usuzovati, že zákon, když v těchto normách mluví o dvou neb několika bytech, má na mysli byty, které jsou obývány majetníkem, majíce sloužití ukojení bytové potřeby jeho a jeho příslušníků, nikoliv však byty, které podle smluvního poměru s majetníkem bytu jsou vyhrazeny kompaciscentům jeho a jimi jsou také používány. Nemohl by jinak majetník bytu pro ukojení bytové potřeby svojí a bytové potřeby svých příslušníků voliti byt, jenž by pro něho byl vyloučen z užívání, poněvadž právo naň bylo smluvně zabezpečeno osobě třetí, a byt takový nemohla by mu ani obec (společný bytový úřad) ponechati, poněvadž rozhodnutí obce, jak je na mysli má třetí odstavec § 4 bytového zákona, nedotýká se smluvního poměru, v němž majetník bytu je vůči třetím osobám stran tohoto bytu.

Je nesporno, že zabraný byt dán byl stěžovatelkou v podnájem, a že podnájemníkem je také ve svém celku podle smluvního poměru se stěžovatelkou výlučně používán, takže stěžovatelka sama v bytě tom bydleti nemůže. Jestliže za tohoto stavu věci naříkané rozhodnutí zabírá tento byt a odůvodňuje zábor ustanovením § 8, čis. 5 bytového zákona, pak dle úvah výše uvedených je v rozporu se zákonem, a slušelo je dle § 7 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 642.

Mimořádná opatření: I. * Poukazy dané úřadem nadřízeným úřadu politickému ve smyslu § 17, odst. II. min. nař. ze dne 17. srpna 1917 č. 367 ř. z. ve příčině rekvisice dobytka jsou toliko instrukcí danou úřadu a nedotýkají se přímo právní sféry stran. Nemohou proto samostatným opravným prostředkem býti brána v odpor, a to ani tenkrát, když by úřad podřízený, vydávaje rozhodnutí jemu uložené, se na tento poukaz odvolal. Rozhodnutí v základě takového poukazu vydané zůstává vždy rozhodnutím úřadu, který je vydal, třeba by je oděl ve formu intimátu